

- Ми щойно забрали жінку з Актсе.
- У якому вона стані?
- У неї переохолодження, стан важкий. Вона при пам'яті, але будь-якої миті може знепритомніти.
- Зрозуміло.
- Жінка не має жодних документів, проте каже, що її звати Анна.
- Ясно.
- У неї по всьому тілу порізи та забої і зламана права рука. Ми ввели їй близько двох літрів кристалоїдного розчину.
- Травми від падіння?
- На перший погляд, так, але також є специфічні сліди на шії. Можна припустити спробу задущення.
- Зрозуміло.
- Але не можна сказати напевно.
- Ми чекатимемо на неї.
- Дякую. Кінець зв'язку.

Розділ 1

СТОКГОЛЬМ

Липень, 2019

Я люблю Стокгольм у середині липня. Містяни тікають на Готланд, Бостад або Французьку Рив'єру, і столиця наче завмирає. Наче вона належить лише вам.

Був суботній вечір, кінець дуже спекотного дня. Щойно сонце почало хилитися на захід, покидаючи вулиці середмістя, стало значно прохолодніше. Я із сьомої ранку працювала в офісі, тож вирішила прогулятися додому пішки, щоб ковтнути свіжого повітря. Чимдалі я віддалялася від центру, тим ставало тихіше та траплялося менше туристів. Васастан був практично безлюдним. Я знала, що оскільки сьогодні вихідний, то за кілька годин, заледве поночі, на товп п'яних галасливих гуляк валом повалить до Оденплану, але доти я вже спокійно лежатиму у своєму ліжку.

Я зупинилася, доторкнувшись до охристого фасаду багатоквартирного будинку. Стіна під мою долонею була тепла, мов пічка.

Мені спало на думку, що непогано було б купити щось поїсти, і я потелефонувала Генріку, щоб дізнатися, чи не взяти разом щось і йому. Він попросив поке, тож я зайшла до найближчого японського ресторану та замовила йому поке з лосося, а собі сет з одинадцяти суші. Коли я забирала свою їжу, чоловік за прилавком привітно кивнув мені, що й не дивно, адже ми з Генріком заходили сюди принаймні двічі на тиждень.

Я увійшла в наш під'їзд і піднялася ліфтом на п'ятий поверх. Відчинила вхідні двері й погукала Генріка.

— Привіт!

— Привіт, — ледве чутно пролунало з вітальні. Там що-сили горлав телевізор.

У кухні я побачила навал брудного посуду в раковині та повний рейвах на обідньому столі — той був усипаний хлібними крихтами, крізь валялися шматки паперових рушників, а посередині з самісінького ранку стояла Генрікова чашка з-під кави.

Мені хотілося заплакати.

Попри те, що була субота, я пропрацювала понад дванадцять годин — і так я працювала все літо, що божої днини. Та все ж я потелефонувала Генріку й запитала, що б він хотів поїсти, замовила йому їжу та принесла, а він навіть не завдав собі клопоту злізти з дивана, щоб навести за собою в кухні лад — я вже мовчу про те, що він міг би дістати нам із шафки склянки та щось випити.

Таж він був у відпустці, усенький час проводив у квартирі.

Зокрема, у цій бісовій здоровезній кухні зі столом на десять персон.

«У чому річ? — подумала я. — Що ми за жалюгідна пара?»

Телевізор замовк, і мій хлопець приплентався до кухні.

— Мені остогидило... — почала я, мій голос тремтів від злості. — Я принесла вечерю, тож чи не міг би ти хоча би прибрати за собою? Чи ти очікуєш, що я ще й прибиратиму?

Генрік мовчки поставив чашку з-під кави в раковину, викинув кухонний папір, узяв ганчірку й заходився витирати стіл. Увесь його вигляд казав про те, що це вимагало від нього майже нелюдських зусиль.

Я зітхнула, дістала з холодильника пляшку газованої води й налила собі велику склянку.

— Я думаю, що нам доведеться відкласти нашу поїздку.

Генрік підвів очі, але не прохопився ні словом. Він просто продовжував витирати стіл.

— Я не можу зараз залишити роботу на цілий тиждень, — провадила я.

— Зрозуміло.

— Мені зручніше взяти відпустку на початку вересня.

— Нам доведеться це узгодити з Міленою.

— Звісно. Я потелефоную їй.

Я була надто розлючена й засмучена, щоб вечеряти разом із ним, тож пішла до ванної і довго стояла під душем. Струмелі гарячої води трохи вгамували мій розпач, і незабаром я пошкодувала про свої різкі слова. Мабуть, я втомилась і через те відреагувала занадто гостро.

Пізніше ми помирилися. Генрік спромігся мляво посміхнутися, коли я вибачилася й обняла його. Ми випили по келиху вина і, пригорнувшись одне до одного на дивані, подивились епізод із серіалу на каналі НВО. Проте я заснула на середині й прокинулася, коли вже були титри. Поцілувала Генріка й пішла до спальні. Він залишився на місці, тупо вп'явшись очима в екран.

«Як ми з ним до цього дійшли? — спитала себе я. — Чи знаю я взагалі, хто такий Генрік?»

Інтерв'ю з Анною Самуельссон, ІН 880216-3382, 16 вересня 2019 р., лікарня Єлліваре, провів детектив-інспектор Андерс Сухонен

— Отже... Я запишу. Привіт, Анно, мене звати Андерс.

— Привіт.

— Мені дуже приємно, що ви готові зо мною поговорити — я розумію, що ви втомилися й вам боляче, але добре було б поспілкуватися якнайшвидше.

— Добре.

— Якщо ви втомитесь або вам стане зле, ми можемо зробити перерву чи взагалі відкласти розмову до завтра. Гаразд?

— Так.

— Ви обіцяєте казати правду?

— Так.

— Вам уже не так болять?

— Усе гаразд.

— У такому разі я розпочну з формальностей. Яке ваше повне ім'я?

— Анна Сігне Самуельссон.

— Ідентифікаційний номер?

— 880216-3382.

— Де ви живете?

— У Стокгольмі.

— Ким працюєте?

— Я юристка.

— Сімейний стан?

Мовчання.

— Анно? Ви заміжня, незаміжня?

— Заручена.

— З ким?

— З Генріком Люнгманом.

— Він був із вами під час подорожі?

Мовчання.

— Генрік їздив із вами в Сарек?

— Так.

— Генрік Люнгман... Чи не знаєте ви випадково його ідентифікаційний номер?

— 820302-7141.

— Дякую.

— Ви знайшли Мілену?

— Мілену? Хто така Мілена?

— Танкович. Вона... вона була... коли... Який сьогодні день?

— Понеділок, 16 вересня.

— Вчора. Я думаю, ми розминулися.

Мовчання.

— Тож Мілена Танкович. Вона була жива, коли ви бачили її востаннє?

Мовчання. Ридання.

— Анно? Ви знаєте, чи була Мілена жива, коли ви бачили її востаннє?

Ридання.

— Ні... Але ви повинні знайти її...

— Вона не була жива?

— Ні.

Ридання.

— Мілена була з вами із самого початку подорожі?

— Так.

— Ви знаєте її ідентифікаційний номер?

— Ні.

— Де ви її бачили востаннє?

Мовчання. Ридання.

— Я не знаю.

— Намагайтеся пригадати. Ви були сама, коли вас знайшли біля Акце. Чи можете ви сказати мені, як довго ви ходили сама?

Мовчання. Ридання.

— Як, на вашу думку, чи можемо ми знайти Мілену в тому ж районі?

— Не знаю.
— Гаразд. Якщо я принесу карту, чи зможете ви дати мені уявлення про те, де може бути Мілена? І Генрік. Добре?

Мовчання.

— Ви були втрьох, так? Ви, Генрік і Мілена?

Нерозбірливо.

— Що ви сказали?

— Був ще хтось.

Розділ 2

Я точно знаю, де й коли вперше почула його ім'я.

Була п'ятниця, 30 серпня, і ми з Міленою обідали в «Міс Кларі» на Свіваген. День був теплим і сонячним, але в повітрі стала відчуватися свіжість, а сонячне світло здавалося не таким яскравим — було помітно, що осінь край порога. Ми зустрілися в «Натуркомпаніет» о дванадцятій, щоб оновити туристське обладнання — поповнили запаси ліофілізованої їжі та скрапленого газу для плитки, купили тонкі вовняні шкарпетки, лосьйон і спреї від комарів.

Я забронювала столик на дванадцять сорок п'ять, і о першій тридцять ми закінчили їсти й із задоволенням пили еспресо. Рахунок був оплачений, і мені прийшов час повертатися до офісу, попри те, що була п'ятниця — чим довше я затримаюся по обіді, тим пізніше доведеться ввечері йти додому. Однак ми з Міленою певний час не бачилися, до того ж мені вдалося швидко вмовити її відкласти нашу поїздку до вересня. Я не хотіла виглядати надто невдячною.

Вона відпила кави, глибоко вдихнула.

— Тож... я хотіла в тебе дещо запитати.

— Прошу?

Я бачила, що те, що вона збиралася сказати, змушувало її нервувати. Мілена завжди легко червоніла, і зараз на її блідих щоках з'явився рум'янець. Вона змінила зачіску: темно-русяве волосся, як і раніше, було до плечей, але вона перестала стригти чубок, тож тепер її обличчя було обрамлене м'якими пасмами. Це зробило її більш жіночною, і взагалі вона виглядала такою самою милою та доброю, як завжди. Як часто це бувало протягом багатьох років, мені захотілося її обійняти.